

DARMO 1/2 ROUTI - VIII.

Neděle, 12 srpen 2018

8. Jak se Oliver vybarvil První dny v novém bytě byly opravdu dobrodružné. Přemělníci si u nás podívali dvířkami svých činností vyráběli neskutečné nepohodky. Nebylo jednoduché udržet čistotu koutek, ve kterých v klidu pevnost o našeho potomka. Stále jsme se s Jolankou stěhovaly z místnosti do místnosti. Naštěstí byla ať neuvěřitelně klidná, tak se nám celkem dařilo tuhle zvláštní situaci zvládnout. Michal se snažil. Přivázel, odvážlivě zrakem dohlázel na všechny dokončovací práce. Také přivezl ty pytle, které jsem v atelieru na chvíli nabalila. Uložila jsem Jolanku a rozvázala první pytel. Pak rychle druhý a třetí.

„No

moment,“ volala jsem na Michala, který už zase nám kam pospíchal. „To jsou ty věci na vyhození, zbytečně ses s nimi tahal do schodů.“

Zarazil se.

„Tak přivez ty další - tři a tyhle zase odnes pryč, ať tady nepůjdou.“

„To nepůjde.“

„Jak to?“

„Protože už je nemám,“ kroutil se, ale pak se rozemřel. „Vidíš, a já si přikákal, pro mě mi Venca tak strašně dávalo za práci starých hadiček.“

Nejdříve jsem nechápala, ale za chvíli bylo jasno. Venca a patnáct prvních pomáhal stěhovat věci z atelieru, a Michala napadlo, že by se mu to oblečením, které jsem chtěla zlikvidovat, mohlo ješit hodit. Má ty ty tři věci dáti, do kapsy hluboko, třeba na vyčistění. Venca byl rád a Michal mu ješit pomohl naložit pytle do auta. V tom zmatku však nešit nájaká položil do cedulky, takže s Vencou odjelo i veškeré moje kvalitní oblečením, do kterého jsem se v posledních měsících těhotenství nevěšila.

„To se ti tedy povedlo. Ale tolik se zase nesměj, protože tam byly i tvoje oblíbené věci, miláčku,“ upozornila jsem ho.

„Ale co bys chtěla udělat? Přece to po něm nemohu chtít zase nazpět? Vážím, jakou máš ty jeho holky radost? A jak žasly, proč vyhazuje takové krásné oblečením.“

„To se nedivím, ale máš pravdu, už se asi nedá nic zachránit.“

„Tak se nezlob, Heli, aspoň máš dávat nakoupit si úplně novou věc.“

Nezbylo mi, než se smát se zřítou. Ale co, stejně mám pár kilo navíc, tak než bych do těch věcí zhubla, nejspíš by vyšly z mých dy.

Mezi ostatními nájemnými v domě jsme se nezařadili zrovna nejšťastnější. Bydlelo zde sedm partajů. Ve všech jenom přímé - země - byl jeden byt a potom v každém poschodů dva. Od začátku se mi zdálo, že jsou ti lidé nějak odměněni.

"Nediv

se,“ řekl jsem Michal, „že tři máš věcí jim tu dávat, já jsem rád a nepohodky, tak už jim to jde určitě na nervy.“

Jak jsem se později dozvěděla od sousedky, nebyla to tak úplně pravda, nebo aspoň ne celá. První problém nastal, když zedníci nesli k nám do patra traverzu a rozbili na chodbě originální barevnou vitráž. Stejně skleněná nádherna byla v každém patře a vydržela tam od roku 1897. Vitráže patřily dvě, svatováclavské, nikoliv jak invazi Zbořilovic rodiny.

Tohle ovšem byla malá kost proti další zednické zájmkodnické akci. V zemězemě bydleli starší manželé. Pan Āejka se v lednu došel sedmdesát let a manželka pro něj chystala velkolepou oslavu. Āejkovi, jako jediní v domě, je třeba topili postaru v kamnech. Paní nechala schválně jednu kamna vyhasnout, aby bylo v místnosti chladno a nanosila tam všechny dobroty, připravené na tu slávu.

A co se vlastně stalo? Jen taková drobnost. Zedníkovi spadla nějakou náhodou do komína cihla a prohlašovala k Āejkovi do těch vyhaslých kamen. Následovala Āerná exploze. Paní uslyšela nějaký divný zvuk, otevřela dveře a utrpěla chudinka útok. Celý pokoj včetně všech lahůdek byl pokryt vrstvou sazí. Še se něco stalo, zjistili zedníci až ve chvíli, kdy kámen cihla tlukla na dveře našeho bytu.

Michal sice zaplatil úkodu, ale stejně mi paní Āejková celá roky ani neodpověděla na pozdrav. Jako kdybych za to mohla. Navíc se nám ta jejich kamna je třeba pomstila, ale o tom až později.

Trošku

Jsem se obávala, jak si na nově prostě zvyknou naše zvěřata. U Olivera jsem měla pocit, že snad ani žádnou změnu nezaznamenal. Peříček měl stejně, misky taky, venčit se chodil do stejného parku a to malá lidská mláďa ho moc nezajímalo. Nebyla s ním zatím žádná hra. To Āenda s Matěskem se naopak k miminku po nějaké době nepadně tlači, asi že tak krájsně vonělo mláčekem. Kořistě toaletu se naučili používat hned jedině dne, ale věc se jim nelíbilo, že by měli být po nějaké době zavěšeni v bytě. Vyseděli na oknech a dohadovali se, abych je pustila ven. Ale jak, že čtvrtěho patra? Pak už jsem to nevydržela a nechala je vyběhnout na terasu. Trnula jsem strachem, že odněkud spadnou, ale kdepak naši kaskadéři. Zanedlouho byli na stěch jako doma a dokonce se díky vysokému stromu dokázali dostat až na zahradu. Nechala jsem tedy udělat na dveře od terasy je třeba malý kořistě dváček a Āenda s Matějem už si zase mohli chodit na půllety podle libosti. Matěšek si jen zpočátku přišel domů drobně újmy, která evidentně pocházely z bojů. Patrně si s cizími kocoury musel vysvětlit něco ohledně teritoria.

Za pár týdnů byl interiér bytu dokončen k Michalově spokojenosti. Dokonce ho nechal nafotit pro časopis "Bydlení". Já jsem však měla ležet na stole a Āerná opaxit, na kterou byl vidět nový prach už asi pár minut po tom, co jsem otevřela ten minulé. Jolanka rostla jako z vody a dělala mi samou radost. Michal už měnš, proto že si vybudoval vedle terasy pár kněží atelier, moc se v něm nezdržoval. Kromě přece scénohra má i pár hereček, tak jsme byly doma všechny samy. Jedinou lidskou společnicí mi v době byla sousedka Jarmila, ale nejsem si jistá, jestli to bylo zrovna v té zstvě.

Seznámily jsme se tehdy, když Michal přišel kladivem do zdi a u sousedky v kuchyni spadly ze zdi staré hodiny s kukačkou. Zazvonila u nás, kukačky v ní rušily,

a já; u¾ Äekala sprÁ;ku nadÁ;vek. K mÁ©mu pÁ™ekvapenÁ- se stal pravÁ½ opak.

â€žTo nic, stejnÁ u¾ mi dlouho lezly na nervy,â€œ mÁ;vla sousedka rukou, â€ža klidnÁ si to dodÁ;lejte, já; u¾ jsem ostatnÁ- vÁ;ci sundala.â€œ

Pozvala jsem ji na kÁ;vu a od tÁ© doby mÁ; neopustila. AspoÁ^ dokud jsem se neodstÁ;hovala. Jarmile v tÁ© dobÁ; bylo pÁ;taÁ;tyÁ™icet a na prvnÁ- pohled vypadala dost zanedbanÁ;. PostupnÁ; jsem poznÁ;vala jejÁ- smutnÁ½ osud. PochÁ;izela z dobrÁ© rodiny a studovala IÁ©kaÁ™skou fakultu. BÁ;hem studiÁ- vÁ;jak otÁ;hotnÁ;la a stala se svobodnou matkou. Rodina se k nÁ- obrÁ;tila zÁ;dy, pÁ™esto dokÁ;izala vystudovat i s malÁ½m synem. Shodou hloupÁ½ch nÁ;jhod bylo jejÁ- prvnÁ- mÁ-sto v blÁ;zinci. Organismus, vyÁ;erpanÁ½ dlouhodobÁ½m stresem a nÁ;slednÁ½m pobytem mezi tÁ;Á¾kÁ½mi pÁ™Á-pady na psychiatrickÁ© klinice, se zaÁ;al brÁ;nit po svÁ©m a u Jarmily se objevila nemoc, tehdy znÁ;imÁ; pod nÁ;zvem maniodeprese. Dostala invalidnÁ- dÁ;chod a tÁ-m skonÁ;ila jejÁ- doktorskÁ; kariÁ©ra. PozdÁ;ji se provdala za jednoho svÁ©rÁ;znÁ©ho sociologa a narodil se jÁ- druhÁ½ syn. Tomu bylo v dobÁ;, kdy jsme se pÁ™istÁ;hovali, asi patnÁ;ict let. Jeho starÁ;Á- bratr u¾ byl dospÁ;lÁ½ a odstÁ;hoval se ke strÁ½Á;kovi do AustrÁ;jlie.

Kdy¾ byla Jarmila u nÁ;js poprvÁ©, Á™ekla jsem jÁ-, aÁ; se zase nÁ;kdy zastavÁ-. Tak, jak se to Á™Á-kÁ;vÁ;j. PÁ™iÁ;la hned druhÁ½ den a pak u¾ ka¾dÁ½ dalÁ;Á-. I nÁ;kolikrÁ;jt. Byla skoro o dvacet let starÁ;Á-, pÁ™esto ke mnÁ; silnÁ; pÁ™ilnula jako ke Á;lovÁ;ku, kterÁ©mu naprosto dÁ;vÁ;Á™ovala a u kterÁ©ho hledala ochranu a pomoc. NemÁ;la jsem to srdce ji od sebe odehnat, i kdy¾ mi to Michal mnohokrÁ;jt doporuÁ;oval.

O jejÁ- diagnÁ;ze jsem v tÁ© dobÁ; skoro nic nevÁ;dÁ;la, ale dnes bych u¾ o nÁ- snad mohla i pÁ™ednÁ;Á;jet.

MomentÁ;lnÁ;

mi dÁ;lal vÁ;tÁ;Á- starosti Oliver. Doma byl zlatÁ-Á;ko a poslouchal na slovo. Ve volnÁ½ch chvÁ;lÁ-ch jsem ho uÁ;ila tÁ©mÁ;Á™ cirkusovÁ© kousky, co¾ ho ohromnÁ; bavilo a ochotnÁ; pracoval. HorÁ;Á- to bylo venku, protoÁ;e se z nÁ;j vyklubal rvÁ;jÁ;. Jakmile uvidÁ;l jinÁ©ho psa, Á;jel po nÁ;m. Nereagoval na Á¾Á;dnÁ© povely a tresty se mÁ-jely Á°Á;inkem. Musela jsem ho mÁ-t vÁ;Á;nÁ; na vodÁ-tku, co¾ v kombinaci s dÁ;tskÁ½m koÁ;Á;rkem nebylo zrovna pohodlnÁ©.

Pak

pÁ™iÁ;jel Á;as pÁ™ihlÁ;sit Olivera na bonitace, kde se hodnotÁ-, zda je mladÁ½ pes vhodnÁ½ pro chov a v jakÁ© kategorii. HodnocenÁ- mÁ;lo bÁ½t v sobotu, jenÁ¾e ve stÁ™edu se Oliverovi podaÁ™ilo pÁ™i venÁ;enÁ- prchnout. ChtÁ;la jsem ho nechat v Lu¾Á;Á;nkÁ;jch chvÁ-li volnÁ; probÁ;hnout, ale pÁ™estoÁ¾e nebyl Á¾Á;dnÁ½ pes v dohledu, zÁ™ejmÁ; nÁ;jakÁ©ho ucÁ-til na dÁ;jku. Nebo nÁ;jakou?

Hledali jsme ho snad vÁ;jude, obvolala jsem policii a Á°tulky, ale po Oliverovi jakoby se zemÁ; slehla.

â€žNebreÁ;.â€œ utÁ;Á;oval mÁ; Michal, â€žvylepÁ-me po sloupech lÁ-stky, jako kdy¾ se mi tehdy ztratil BruÁ;Á;jk, pamatujeÁ;j? Taky se potom naÁ;jel.â€œ

Znovu jsme prořesali okolí, ale marně. Teprve v pátek za soumraku koukám z okna a najednou vidím, jak si to nějaký pejsek šine směrem k domovu. Brala jsem schody po těch, aby mi zase někam nezmizel. Na ulici jsem neviděla vlastní oči. Směl se na mě, ocas si mohl samou radostí umlít a na sobě měl kromě černých puntáček ještě žluté, červené, modré a zelené. Nějaký pramá si na mě dal hodně zářivě a hlavně použil velmi kvalitní barvy, neboť odmítly Oliverův kořich opustit.

Nezbylo nám nic jiného, než druhý den odjet na bonitace s takto ilustrovaným psem. Naštěstí vášichni členové komise po našem vysvětlování pochopili, že si z nich neděláme legraci a uznali, že to není žádná vada. Posuzování jsme úspěšně prošli a každopřípadně jsme toho dne byli nejvýš atrakcí. MIA KOBOSILOVÁ